

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou v právní věci

žalobce: **M. P.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Ledčická 649/15, Praha, PSČ 184 00

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, PSČ 500 02

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. října 2017, č. j. KUKHK-25997/DS/2017-3,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 19. dubna 2017, č. j. P/333/2017/OS1/Pach, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „silniční zákon“), kterého se měl podle výroku rozhodnutí prvního stupně dopustit v úmyslu nepřímém tím, že „dne

30. 12. 2016 v 09:11 hodin zadokumentovala hlídka Policie České republiky přestupek překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec (90 km/h) v úseku pozemní komunikace sil. I. třídy č. 37 u Makra, ulice Rašínova, směr jízdy centrum Hradce Králové, kde byla měřicím zařízením TruCAM naměřena projíždějícímu vozidlu zn., šedé barvy, rz, rychlost 126 km/h po odečtení tolerance 3 %, čímž řidič vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost celkem o 36 km/h. Po zastavení vozidla BMW byl v řidiči zjištěn pan M. P., trvale bytem. Řidiči zakročující policista sdělil podstatu zjištěného přestupku, se kterým kontrolovaný řidič nesouhlasil. Na místě bylo sepsáno Oznámení přestupku, které bylo řidiči předloženo k přečtení a možnosti se vyjádřit. Kontrolovaný řidič se k přestupku písemně nevyjádřil a podepsal se. Za to mu byla uložena pokuta 3 000 Kč, náklady řízení 1000 Kč a 3 body v rámci bodového hodnocení řidičů.

II. Obsah žaloby

- Žalobce napadl shora uvedené rozhodnutí žalovaného včas podanou správní žalobou. Žalobní námitky shrnul do následujících celků: I. nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů – správní orgán se podle žalobce nijak nevypořádal s jeho námitkami; II. vady výroku – podle výroku mělo k přestupku dojít v ulici Rašínova, avšak na pozemní komunikaci I/37 se nachází pouze ulice Rašínova třída; neurčitost místa přestupku vyvolává pochybnost o platném rychlostním limitu; III. zavinění – správní orgán sice konstatuje, že žalobce jednal v úmyslu nepřímém, tento závěr však žádným způsobem neodůvodnil ani neprokázal; IV. měření rychlosti – závěr žalovaného, že měření rychlosti proběhlo správně a výsledek měření vypovídá o skutečné rychlosti, je dle žalobce nepodložený; V. sankce – správní orgán v rámci výměry sankce nezohlednil všechna zákonná kritéria a u těch, které zohlednil, neuvedl, zda jde o polehčující nebo přitěžující okolnosti. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v další části odůvodnění.
- V posledním bodě žaloby vyjádřil žalobce nesouhlas se zveřejňováním jeho osobních údajů a osobních údajů jeho právního zástupce na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
- Závěrem žalobce navrhl zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

- Žalovaný se ve svém vyjádření ze dne 17. 1. 2018 v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a znovu shrnul všechny skutkové okolnosti i následné právní hodnocení.
- Dle žalovaného je z rozhodnutí správního orgánu I. stupně seznatelné, proč správní orgán považuje námitky žalobce za liché, mylné nebo vyvrácené, a též které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané žalobcem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Žalovaný je přesvědčen, že rozhodnutí jako celek netrpí nepřezkoumatelností.

7. Námitku žalobce, že nebylo prokázáno, že měření rychlosti bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení, žalovaný shledal jako nedůvodnou. Silniční rychloměr byl použit v souladu s návodem k obsluze. Ověřením stanoveného měřidla se potvrzuje, že stanovené měřidlo má požadované metrologické vlastnosti. Ověřené stanovené měřidlo opatří ČMI nebo autorizované metrologické středisko úřední značkou, nebo vydá ověřovací list, anebo použije obou těchto způsobů. Jednotnost a správnost pracovních měřidel zajišťuje v potřebném rozsahu jejich uživatel kalibrací, není-li pro dané měřidlo vhodnější jiný způsob či metoda (§ 11 odst. 5). O tom, že policista, který v den přestupku radar obsluhoval, byl v jeho užívání zaškolen, není žádného sporu. Důkaz o překročení rychlosti byl opatřen orgánem oprávněným dohlížet nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích a byl pořízen zařízením, které splňovalo předepsané metrologické požadavky a bylo obsluhováno osobami oprávněnými k jeho obsluze. Jednání žalobce bylo laserovým rychloměrem zaznamenáno, a proto lze uzavřít, že proběhla řádně fáze ověření výsledku měření. V dané věci bylo bezpečně prokázáno, že se žalobce přestupkového jednání, které mu bylo kladeno za vinu, dopustil. Vliv případného zkreslení výsledku měření byl vyloučen, neboť bylo počítáno s odchylkou měřicího zařízení – 3 % a tato odchylka byla v dané věci aplikována.
8. Z fotodokumentace je patrné, že záměrný kříž měřicího zařízení byl správně při měření rychlosti umístěn na příjíždějící vozidlo, přístroj jeho rychlost zaznamenal, údaje z měřicího zařízení na fotodokumentaci jsou čitelné a svědčí o tom, že v uvedenou dobu bylo měřeno skutečně vozidlo řízené žalobcem. Z žalobcem předloženého „vyjádření ČMI“ (viz list 45 spisu) ani nelze seznat, k jakému konkrétnímu přestupku se ČMI vyjadřoval. Žalovaný uvádí, že ČMI není oprávněn nahrazovat funkci správních orgánů a hodnotit fotodokumentaci, kterou ani nemohl disponovat. Způsob zaměření nelze považovat za nesprávný.
9. K námitce týkající se rychlostního limitu v místě spáchání přestupku žalovaný uvádí, že rychlostní limit v daném místě je 90 km/h. Tato skutečnost vyplynula z podkladů zpracovaných Policií ČR. Dále žalovaný předložil stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích KÚ Pardubického kraje č.j. KrÚ 6242/2016- Ky ze dne 4. 2. 2016, ze kterého je zřejmé, že na silnici I/37 v úseku Březhrad –Pardubice byla provedena místní úprava - rychlostní limit 110 km/h (§ 18 odst. 7 zák. č. 361/2000 Sb.). Tento rychlostní limit končí před sjezdem do ulice Březhradské. Ke specifikaci místa spáchání přestupku žalovaný uvedl, že jak z výroku rozhodnutí, tak ze spisového materiálu vyplývá místo měření - na silnici I/37 ve směru od Pardubic na Hradec Králové na úrovni MAKRA za odbočkou na Březhrad u vjezdu na pole, což je odbočka cca 200 až 250 m před sjezdem na obchodní centrum Tesco. U pravého okraje je pevně instalovaný billboard. Ze „Záznamu o přestupku“ je zřejmé, že vozidlo bylo zaměřeno v místě pozemní komunikace koncového ocelového svodidla, na které navazuje betonové svodidlo, což odpovídá svědeckým výpovědím obou policistů. Z daného popisu lze jednoznačně zjistit místo přestupku.
10. K otázce formy zavinění se správní orgán I. stupně zcela dostatečným a plně přezkoumatelným způsobem vyjádřil v odůvodnění rozhodnutí o přestupku.
11. Pokud jde o sankci, správní orgán I. stupně postupoval při rozhodování o druhu a výši sankcí v souladu s § 11 odst. 1 písm. b) a § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, a v souladu s § 125c odst. 5 písm. f) a § 125c

odst. 9 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce spáchal přestupek aktivním jednáním, k jehož spáchání použil dopravní prostředek - motorové vozidlo tovární značky BMW, registrační značky, s nímž na místě veřejnosti přístupném překročil dovolenou rychlost o 36 km/h.

12. Závěrem svého vyjádření žalovaný vyjádřil přesvědčení, že k řízení přistoupil odpovědně a nezájatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Žalobu navrhl jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Jednání soudu

13. K jednání soudu se dne 3. 2. 2020 dostavil pouze zástupce žalobce, žalovaný svoji neúčast neomluvil. Protože předvolání k jednání bylo oběma stranám řádně doručeno, nebránila v souladu s ustanovením § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žádná zákonná překážka v projednání věci v nepřítomnosti žalovaného.
14. Po zahájení jednání zástupce žalovaného plně odkázal na písemné vyjádření. Poté soud stručně konstatoval obsah správního spisu a to, že k vyjádření žalovaného byl připojen přípis Krajského úřadu Pardubického kraje – Stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích ze dne 4. 2. 2016 a fotografie, dokumentující umístění dopravních značek na předmětné vozovce ve směru Pardubice – Hradec Králové.
15. Zástupce žalovaného uvedl, že pokud jde o žalobcem namítaný slip-effect, lze odkázat na rozsudek zdejšího soudu č.j. 28 A 8/2018-150. K námitce žalobce týkající se chyby při měření žalovaný uvedl, že z návodu k obsluze je zcela patrné, že pokud by nebyl řádně zaměřen cíl, došlo by k chybovému hlášení. Toto plyne z uživatelského manuálu a jako výsledek by tedy nebyla změřena rychlost, ale výsledkem by byl chybový kód. K tomu přiložil stranu 53 citovaného návodu k obsluze. K měření došlo ve vzdálenosti 170,6 m, kdy doporučená vzdálenost je dle manuálu 10 – 400 m. Žalovaný dále předložil Opatření obecné povahy, kterým se stanovují metrologické a technické požadavky na stanovená měřidla, včetně metod jejich zkoušení při schvalování typu a ověřování stanovených měřidel od ČMI. Žalovaný doplnil, že ze samotného protokolu o oznámení přestupku jasně plyne, že místem přestupku byla Rašínova třída.

VI. Skutková zjištění a právní hodnocení věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s. ř. s., po projednání věci a provedení důkazů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
17. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel od Policie ČR – Krajského ředitelství policie Královehradeckého kraje oznámení ze dne 26. 1. 2017, o přestupku v dopravě, k němuž došlo dne 30. 12. 2016 v 9:11 hod. v Hradci Králové, Rašínova třída ve směru do centra, kdy řidiči vozidla zn. BMW, RZ byla měřičem TRUCAM, na sil. č. I/37 u Makra ve směru na Hradec Králové, naměřena rychlost 126 km/h po odečtení tolerance mimo obec v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 90

- km/h. Řidič vozidla porušil ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Řidič byl na místě měření zastaven, bylo s ním sepsáno oznámení o přestupku. Ve vyjádření uvedl, že nesouhlasí s přestupkem, oznámení podepsal.
18. V záznamu o přestupku je fotografie vozidla, zaznamenan čas měření 9:11:16, naměřená rychlost 130 km/h, limit 90 km/h, výrobní číslo měřiče TC003659.
19. Součástí správního spisu je též ověřovací list č. 8012-OL-70054-16 pro rychloměr TC003659, jehož platnost končila dne 23. 2. 2017, dále osvědčení pro J. S. o absolvování školení operátora laserového měřiče rychlosti TruCam ze dne 15. 3. 2015. Ve výpisu z přestupku je ke jménu žalobce uvedeno 6 záznamů, všechny za překročení rychlosti.
20. Dne 16. 3. 2017 konal správní orgán ústní jednání. Na základě návrhu právního zástupce přestupce orgán vyžádal vyjádření od Českého metrologického institutu. ČMI potvrdil, že rychloměr si ponechává vlastnosti, které má při jeho kontrole. Upozornil, že rychloměr obdržel další ověření do 20. 2. 2018. ČMI s jistotou tvrdil, že předmětný rychloměr měřil správně, a tedy že jím naměřená rychlost je údajem, vypovídajícím a použitelným ve vztahu k dodržování dopravních předpisů.
21. Další jednání správního orgánu proběhlo 19. 4. 2017, kdy byla vyslechnuta svědkyně pprap. M. K. a svědek pprap. J. S. Oba uvedli, že místo měření bylo na vjezdu na polní cestu na úrovni Makra, za odbočkou na Březhrad. Svědek S. specifikoval, že je to odbočka zhruba 200 – 250 m před sjezdem na obchodní centrum Tesco, na silnici č. I/37 ve směru na Hradec Králové.
22. Dne 19. 4. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. P/333/2017/OS1/Pach, jímž rozhodl o spáchání přestupku žalobcem a uložil mu pokutu ve výši 3 000 Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
23. Dne 27. 6. 2017 podal zástupce žalobce námitku podjatosti proti každému zaměstnanci Magistrátu města Hradec Králové s odůvodněním, že tito jsou motivováni naplnit rozpočtový ukazatel – příjmy ze sankcí, tedy mají zájem na výsledku řízení. Tato námitka byla vyřízena dne 17. 7. 2017 jako nepřijatelná.
24. Dne 7. 7. 2017 podal žalobcův zástupce odvolání prostřednictvím datové zprávy, do jejíhož předmětu vložil text: Odvolávám se do rozhodnutí vydaném v řízení sp. zn. P/333/2017/OS1/Pach. M. P. Odvolání nebylo ani přes výzvu doplněno. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím dne 23. 10. 2017 tak, že jej zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.
25. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout, vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Zpravidla

postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné.

26. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Krajský soud k tomu poté předesílá, že není smyslem soudního přezkumu ani stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
27. Soud předesílá, že po vydání prvoinstančního správního rozhodnutí bylo proti němu podáno žalobcem pouze blanketní odvolání, v němž nebyla uplatněna jediná věcná námitka, ačkoliv v žalobě poukazuje na mnohé. Konstatování v žalobě, že žalobce nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů namítal již v odvolání, ze správního spisu nevyplývá. Tento postup lze považovat za obstrukční a účelový již podle konstantní judikatury, a to i Nejvyššího správního soudu (k tomu blíže srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10As 203/2014-47, ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8As 119/2014-34, ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4As 63/2015-52, o zneužití práva přímo pojednává obsáhle rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 16/2015-30 atd.).
28. K této účelové strategii patří právě postup, kdy zmocněnec (v daných věcech totožný) podává jen blanketní odvolání, když neuvede žádnou věcnou námitku do odvolání, aby

pak žaloba podaná shora jmenovaným advokátem, se jen „hemžila“ věcnými a procesními námitkami, kterými je napadáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Krajský soud je tak v podstatě „stylizován“ do role odvolacího orgánu, když žalobce vynechá z posouzení těchto námitek odvolací správní orgán, ač k tomu neměl žádný důvod. Tento postup má podle názoru krajského soudu za cíl vyhnout se posouzení námitek odvolacím správním orgánem a je založen na tom, že soud některé z této celé palety účelových námitek vyhoví a rozhodnutí zruší, protože soud ve správním soudnictví již nemůže plně nahradit činnost správního orgánu. Takový postup vyhodnotil již v minulosti Nejvyšší správní soud jako účelový, když v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č.j. 1 As 83/2013-60, uvedl, že je „obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v I. stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci jako účelová“.

NEPŘEZKOUMATELNOST PRO NEDOSTATEK DŮVODŮ

29. Žalobce v souvislosti s některými žalobními námitkami namítal i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud se proto nejprve zabýval touto otázkou. Nutno konstatovat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztahovat jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Jak již také bylo opakovaně judikováno, správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námítka jako celek neobstojí.
30. Krajský soud v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo vadami zakládajícími jeho nepřezkoumatelnost. Z rozhodnutí obou správních orgánů lze seznat základní nosné úvahy, důkazy, ze kterých bylo v řízení vycházeno. Nejedná se tedy o nepřezkoumatelnost v intenzitě, předpokládané výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Správní orgány se zabývaly jádrem dané věci, tj. otázkou, zda se přestupek stal, zda se jej dopustil žalobce, přičemž se zabývaly též relevantními námitkami žalobce (a to zejména v souladu s výše uvedeným, tedy poskytly takovou ucelenou argumentaci, ze které je zřejmé, proč námítka žalobce nemohly obstát). Argumentace obsažená v napadeném rozhodnutí tvoří koherentní celek, ze kterého je zcela zřejmé, jaké úvahy a důvody správní orgán vedly k učiněným závěrům.
31. Krajský soud konstatuje, že správní orgán I. stupně provedl dokazování v rozsahu potřebném pro rozhodnutí, neboť přestupek byl ústně projednán, vyslechnuti byli dva svědci (kterým měl žalobce právo klást otázky), vyžádáno bylo i vyjádření ČMI, jak navrhoval zmocněnec žalobce. Takto získanými důkazními prostředky včetně listin založených ve správním spise byly provedeny důkazy, které ve vzájemné souvislosti

postačovaly k závěru, že byl přestupek spáchán, na jakém místě, kým a kdy. K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu sloužila svědecká výpověď policistů, rozhodnutí dále vycházelo z fotodokumentace. Fotografie je výstupem z měřicího zařízení, pracujícího v režimu automatizovaného měření a tedy na vůli policisty nezávislým důkazním prostředkem. Dále byl proveden důkaz ověřovacím listem a osvědčením o školení policisty provádějícího obsluhu rychloměru.

32. Již jen těmito důkazy byla v projednávané věci dostatečně prokázána vina žalobce, že se dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Pro věc bylo zejména klíčové to, že důkaz o rychlosti zmíněného vozidla byl pořízen právě měřicím zařízením, které nejen splňovalo všechny zákonné požadavky, ale bylo obsluhováno i k tomu vyškolenou obsluhou. Měření bylo prováděno v úseku schváleném příslušným orgánem veřejné správy a rovněž o tom, že zmíněné vozidlo řídil sám žalobce, nevznikly žádné pochybnosti. V podrobnostech pak odkazuje krajský soud na odůvodnění žalovaného, jakož i prvoinstančního správního rozhodnutí, s nimiž se plně ztotožňuje.
33. Vzhledem ke shora uvedenému by proto bylo zcela nadbytečné provádět další důkazy, které žalobce navrhoval, tj. zadání znaleckého posudku či videonahrávkou britského dokumentárního pořadu a dokumentárního pořadu BBC o nepřesnostech při měření rychlosti. Poukazoval-li žalobce na zahraniční videonahrávky, jimiž se snažil podpořit svoji argumentaci, že laserové rychloměry nejsou spolehlivé, nutno zopakovat, že laserový rychloměr LTI TruCam je pro používání v České republice schválen Českým metrologickým institutem. Rychloměr prošel schvalovacím procesem a na základě jeho výsledku získal certifikát o schválení typu měřidla. V dané věci použitý rychloměr je tak stanoveným měřidlem ve smyslu zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii.
34. Je sice pravdou, že správní orgán neprovedl k důkazu návod na obsluhu zařízení, jak se toho domáhal žalobce. K tomu soud uvádí, že byť by návod byl nadbytečným důkazem, když měřidlo bylo řádně certifikováno a byl předložen doklad o proškolení policisty, tedy už tyto důkazy dostačovaly k závěru, že byl rychloměr užit řádně, doplnění návodu se jevílo vhodným, pokud by zbavilo žalobce pochybností o správnosti postupu. Žalovaný tak učinil v řízení před soudem, avšak s ohledem na to, že se žalobce ani jeho právní zástupce neúčastnil ústního jednání, nemohl zjistit, že ani doložení návodu na závěrech správních orgánů nemůže ničeho změnit. Rovněž Nejvyšší správní soud konstatuje, že návod k obsluze zařízení je nadbytečným důkazem, pokud všechny ostatní důkazy nejsou rozporné (rozsudek ze dne 22. 5. 2019, č. j. 10 As 232/2018 – 41).
35. K námitce, že v daném místě platil limit 110 km/h soud dodává, že žalobce v tomto směru tížilo důkazní břemeno. Zásada oficiality v přestupkovém řízení totiž znamená, že důkazní břemeno je sice na správním orgánu, avšak pokud je tvrzením obviněného (žalobce) z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. Pokud by tomu tak nebylo, znamenalo by to, že jakékoliv tvrzení obviněného z přestupku by musel dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). V daném případě dle názoru krajského soudu byla povinnost správního orgánu zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, splněna, když výrok rozhodnutí je opřen o smysluplná, relevantní a ucelená zjištění, podložená provedeným dokazováním. Žalobce zůstal jen v rovině účelového zpochybnění, ničím nedoloženého, které nemohlo v dané věci založit důvody pro zrušení žalovaného rozhodnutí (viz § 3 správního řádu).

VADY VÝROKU

36. Žalobce namítal, že ve výroku je uvedeno jako místo spáchání přestupku ulice Rašínova, ačkoliv tato ulice se na pozemní komunikaci I/37 nenachází. K tomu soud uvádí, že na jednání zástupce žalovaného na tento nedostatek rovněž poukázal. Vzhledem k tomu, že v samotném oznámení o přestupku je jako místo přestupku uvedena Rašínova třída a rovněž ze samotného odůvodnění je zřejmé, v jakém místě se přestupek odehrál, neshledává soud zřejmou chybu v psaní (když správný název ulice je Rašínova třída) jako zmatečný údaj zakládající předpoklad pro zrušení napadeného rozhodnutí soudem. K pochybnosti o rychlostním limitu v místě přestupku se soud vyjádřil již výše.

ZAVINĚNÍ

37. Pokud jde o námitku, že správní orgán neprokázal zavinění žalobce, krajský soud vycházel ze skutečnosti, že dle ustanovení § 3 zákona o přestupcích platila zásada, že ke vzniku odpovědnosti za přestupek postačuje nedbalost, kdežto úmyslné zavinění je třeba pouze tam, kde to je výslovně stanoveno. V daném případě je nepochybné, že pro spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona o silničním provozu stačilo zavinění z nedbalosti, neboť toto ustanovení nestanoví výslovně opak. Správní orgán se v napadeném rozhodnutí (zejm. str. 13) otázce zavinění dostatečně věnoval. Krajský soud plně na toto odůvodnění odkazuje a považuje za nadbytečné uvádět zde jinými slovy shodný názor. Při uplatňování zásady materiální pravdy je správní orgán povinen zjistit ex offio stav věci prostý důvodných pochybností, což prvostupňový správní orgán učinil. Krajský soud proto nemůže, než konstatovat, že správní orgán I. stupně uvedeným požadavkům vyhověl, neboť dostatečně zjistil stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti, když žalobce se dopustil přestupku minimálně v nedbalostní formě a současně nebylo nutné prokazovat vážnější formu zavinění.
38. Rovněž Nejvyšší správní soud v minulosti dovodil, že za situace, kdy je bezpečně a bez důvodných pochybností zjištěn skutkový stav věci spočívající ve spáchání přestupku výrazným překročením nejvyšší dovolené rychlosti a sám přestupce nevyvolá žádnou pochybnost ohledně zavinění, je možné konstatovat nedbalostní zavinění bez bližšího zdůvodnění (viz rozsudek ze dne 27. 9. 2017, čj. 1 As 252/2016-48, bod 46). Zavinění minimálně ve formě nedbalosti totiž vyplývá již z povahy spáchaného přestupku. Žalobce řídil v místě, kde byla nejvyšší povolená rychlost 90 km/h osobní vozidlo rychlostí 126 km/h (po odečtení odchylky), tedy povolenou rychlost překročil dosti výrazně (o 36 km/h). Jestliže se pachatel dopustí přestupku, který spočívá v překročení nejvyšší dovolené rychlosti významným způsobem, lze za běžných okolností obvykle dovodit, že si pachatel na základě svých zkušeností a znalostí řidiče musel být vědom tohoto protiprávního jednání (viz rozsudek ze dne 22. 8. 2018, čj. 2 As 67/2018-42, bod 31, dále srov. např. rozsudek ze dne 28. 2. 2018, čj. 10 As 238/2017-54, bod 42, ve kterém NSS konstatoval, že pokud by si „stěžovatel nebyl vědom v uvedené situaci překročení rychlosti, patrně by nesplňoval ani kritéria pro obdržení řidičského oprávnění“). Nad to lze citovat přímo z žaloby: [19] *Žalobce měl tedy v době spáchání údajného přestupku za to, že v úseku platil rychlostní limit 90 km/h.*

MĚŘENÍ RYCHLOSTI

39. Pokud jde o samotné měření rychlosti, žalobce uvedl celý soubor námitek. K nim se soud vyjádří v úvodu naznačeným postupem – tedy komplexní argumentací, nikoliv vyvracením námitek jedné po druhé.
40. Krajskému soudu je z úřední činnosti známo (např. v řízení vedeném pod sp. zn. 28 A 10/2016 nebo 28 A 21/2016), že laserové rychloměry ve verzích pro Českou republiku obsahují ve svém firmware algoritmus, který „slip efekt“, tedy „efekt skluzu“ potlačuje. Ten je přitom popisován tak, že vzniká řízeným pohybem laseru proti nebo po směru pohybu vozidla. Aby se projevil, muselo by být vozidlo měřeno z boku. Z praxe vyplývá, že pokud se při měření samotném laserový měřič pohybuje, objevuje se chyba E03 – nestabilní zaměření cíle, a pokud se taková chyba vyskytne, měření je přerušeno a výsledky se neukládají. To přitom dokumentuje i uživatelský manuál k měřiči, který byl v tomto případě použit, tj. LTI TruCam (provedený při jednání soudu jako důkaz), v němž je rovněž výslovně uvedeno, že *„kontrolní mechanismy zajišťují, že pokud TruCam ukončí měření bez chybového hlášení, je hodnota neměřené rychlosti správná. Než se zobrazí naměřená rychlost, systém provede cyklus několika měření, aby vyloučil statisticky významnou chybu a potvrdil tak správnost neměřené hodnoty. Proto vyhodnotí-li kontrolní mechanismus, že měření nemuselo být správné, např. nenadálá překážka v trase paprsku, pohnutí ruky s TruCam, objeví se chybové hlášení.“*
41. V této souvislosti krajský soud poukazuje i na Opatření obecné povahy č. 0111-OOP-C005-09, čj. 313/005/09/Pos, vydané Českým metrologickým institutem, kterým se stanovují metrologické a technické požadavky na stanovená měřidla, včetně metod jejich zkoušení při schvalování typu a ověřování stanovených měřidel: „silniční rychloměry používané při kontrole dodržování pravidel silničního provozu“ (při jednání rovněž provedeno k důkazu), v němž je uvedeno, že laserový rychloměr musí svými optickými nebo elektronickými vlastnostmi anebo vyhodnocovacím softwarem při dodržení pokynů v návodu k použití zajistit, aby dopad laserových impulzů na šikmou plochu vozidla (tzv. efekt skluzu) nevedl ke zkreslení výsledků měření rychlosti. Chyba měření je zohledněná $\pm 3\%$ při hodnotě rychlosti větší než 100 km/h. Nutno zdůraznit, že v daném případě použitý rychloměr pro použití v České republice schválil Český metrologický institut, čímž potvrdil, že tento rychloměr splňuje legislativní i technické požadavky kladené na tento typ měřidel. Ve správním spise založený Ověřovací list č. 8012-OL-70054-16 pak dokládá provedenou kalibraci uvedeného měřicího zařízení.
42. Na žalobcovu námitku, že měření bylo neprůkazné vzhledem k výraznému efektu skluzu laserového paprsku po kapotě vozidla, bylo reagováno v rozhodnutí žalovaného právě zdůvodněním toho, jak je zabezpečeno, aby byl efekt skluzu při měření potlačen, a jakým způsobem je ověřováno, zda rychloměry používané v České republice svými vlastnostmi nebo softwarem toto zajišťovaly. Lze pak dodat, že na případné limity daného rychloměru dopadá zohledňovaná odchylka (tak jako v tomto případě $\pm 3\%$), která poskytuje dostatek prostoru pro eliminaci případných negativních vlivů na průběh měření.
43. K námitce, že správní orgán se nezabýval účelem měření, soud uvádí, že tato skutečnost je zcela nerozhodná pro závěr, že k předmětnému přestupku došlo. Je též třeba konstatovat, že podle § 79a zákona o silničním provozu není podmínkou měření

rychlosti vozidel prokázání skutečnosti, že je prováděno za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích.

44. Že se měřený úsek skutečně nachází na silnici I/37, kde platí limit 90 km/h, vyplývá nejen z přesné specifikace tohoto úseku ve správních rozhodnutích, ale také z důkazů provedených správním orgánem, a sice z oznámení o přestupku, z fotodokumentace, z výpovědi policistů, z rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 4. 2. 2016 o stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích. Žalobce nepředložil žádný důkaz, kterým by závěr, dovozený ze vzájemně souladných důkazů provedených správním orgánem, vyvrátil.
45. Žalobce vytýká správním orgánům, že nezjišťovaly rychlostní limit v měřeném úseku. Toto tvrzení není jednak pravdivé, protože jak už uzavřel krajský soud shora, z citovaných důkazů má ve shodě se závěry správních orgánů za spolehlivě prokázané, že se měřený úsek nacházel v rychlostním limitu 90 km/h. Tvrzení, že v místě měření platil rychlostní limit 110 km/h, není v žalobě podloženo jediným důkazem. Žalobce nejen nedokazuje, ale ani netvrdí jediný relevantní moment, který by byl způsobit závěry správních orgánů ohledně této problematiky zpochybnit. Jeho tvrzení je tak v tomto směru pouze ničím nepodloženou spekulací.
46. K žalobcově námitce nepřezkoumatelnosti postupu správního orgánu při úpravě změřené rychlosti – odečtu odchylky 3 % krajský soud konstatuje, že zohlednění odchylky vyplývá z Opatření obecné povahy Českého metrologického institutu ze dne 19. 5. 2010, kde je současně na straně 3 uvedena maximální povolená chyba měření rychlosti do a nad 100 km/h. Při rychlosti nad 100 km/h se jedná o odchylku $\pm 3\%$ z naměřené rychlosti. Správní orgán v souladu s těmito údaji postupoval.
47. Pokud jde o místo spáchání přestupku, tak jak bylo vymezeno, nemohlo mít dopad na naplnění skutkové podstaty spáchaného přestupku. Skutek byl totiž dostatečně identifikován časem spáchání, označením vozidla, které bylo opatřeno registrační značkou a určením rychlosti tohoto motorového vozidla. Nejvyšší správní soud se ve své rozhodovací praxi mnohokrát zabýval otázkou vymezení místa spáchání přestupku. Závěry plynoucí z příslušné judikatury Nejvyšší správní soud shrnul v rozsudku ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015-52: „Místo spáchání přestupku lze určit s větší či menší přesností, přičemž je třeba odmítnout úvahy o nutnosti specifikovat místo spáchání přestupku v každém případě s přesností na 1 m pomocí GPS souřadnic.“ V rozsudku ze dne 7. 6. 2016, sp. zn. 10As 44/2016 Nejvyšší správní soud uvedl, že: „Smyslem konkrétního vymezení místa přestupku je zejména vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, vyloučení překážky věci rozhodnuté, určení rozsahu dokazování a zajištění řádného práva na obhajobu.“ Jak soud výše již několikrát konstatoval, důkazy provedené správním orgánem v této věci byly dostatečné k tomu, aby byl skutkový stav náležitě objasněn. K tomu lze dále uvést, že postačuje, pokud obecněji formulované místo přestupku správní orgány konkretizovaly v odůvodnění rozhodnutí a v podkladech ve správním spisu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2019, č. j. 10 As 232/2018 – 41).
48. Krajský soud uzavírá, že výsledek měření není v daném případě stížen žádnou zjevnou vadou a není zde ani důvodných pochybností o průběhu měření rychlosti žalobcova vozidla. Námitky žalobce, že došlo k nesprávnému měření z důvodu efektu skluzu a

z důvodu překročení doporučené vzdálenosti pro měření, proto posoudil jako tvrzení, které nebylo schopno vzbudit důvodnou pochybnost o zjištěném skutkovém stavu.

SANKCE

49. Žalobce namítal, že správní orgán v rámci výměry sankce nezohlednil všechna zákonná kritéria. Dále měla zůstat nevyjasněná námitka podjatosti, neboť správní orgán neprovedl důkazní návrh prokazující, že mezi rozhodováním a odměňováním úředníků neexistuje žádný vztah. Žalovaný se dále dle žalobce nezabýval tím, zda pro něj není příznivější úprava zákona č. 250/2016 Sb.
50. Otázkou posouzení sankce se napadené rozhodnutí zabývá na stranách odůvodnění 21 – 26, pokračuje též posouzením námitky podjatosti. Krajský soud k tomu uvádí, že neshledal žádné pochybení správního orgánu co do odůvodnění výše sankce. V odůvodnění je uvedeno, ze kterých zákonných ustanovení správní orgán vycházel, která kritéria hodnotil, přičemž tato jsou dále podrobně rozebrána. S odůvodněním se krajský soud ztotožňuje.
51. Pokud jde o námitku podjatosti, tuto správní orgán vypořádal jednak samostatným rozhodnutím, jednak se jí věnoval též v části odůvodnění napadeného rozhodnutí. Krajský soud shrnuje, že žalobcem navrhované důkazy jsou nadbytečné a nemohou zpochybnit závěr o tom, že byl přestupek spáchán, kde a kým. Úředníci správních orgánů jsou jakožto státní zaměstnanci placeni dle příslušných platových tarifů, jejichž výše není nijak závislá na výši vybíraných pokut. Dle § 13 odst. 3 zákona č. 200/1990 Sb., platí, že pokuta, uložená orgánem obce, je příjmem obce, jejíž orgán ve věci v prvním stupni rozhodoval. Nelze proto vylučovat všechny úředníky správního úřadu pro podjatost pouze na základě toho, že plní úkony svěřené jim zákonem. V postupu správního řízení soud neshledal žádné nesrovnalosti, které by naznačovaly užší vztah rozhodujících osob k právě projednávané věci.
52. K zákonu č. 250/2016 Sb., o němž se žalobce domnívá, že pro něj stanovil příznivější právní úpravu, soud uvádí, že zákonodárce při přijímání nové právní úpravy zákona o přestupcích nestanovil žádné nové sazby ukládaných pokut za daný správní delikt, které by pro stěžovatele mohly znamenat přijetí příznivější právní úpravy, ale stanovil toliko možnost mimořádného snížení výměry pokuty za zákonem předvídaných podmínek. V daném případě se proto nejednalo o přijetí příznivější právní úpravy, neboť správní orgán rozhodoval v mezích stanovených zákonem; bylo pak na jeho uvážení, jakou sankci na základě podkladů vyplývajících ze spisu v zákonem stanoveném rozmezí stěžovateli udělí. Správní orgán nebyl povinen v rozhodnutí uvést, proč výměru sankce pod zákonem stanovenou hranicí neuplatnil.
53. V žalobě byl dále obsažen nesouhlas se zveřejněním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, a to včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci, kterou žalobce navíc bohatě rozvedl v doplňujícím podání. Krajskému soudu je z vlastní rozhodovací činnosti známo, že se jedná o běžnou součást žalob podávaných výše uvedeným právním zástupcem, přičemž bylo ze strany Nejvyššího správního soudu opakovaně judikováno, že je anonymizace účastníků řízení dostatečným způsobem zajištěna (uvedeny jsou pouze iniciály). Pokud se jedná o právního zástupce, krajský soud k tomu dodává, že zveřejňování jeho osobních údajů v souvislosti s výkonem advokátní praxe obecně podléhá jinému právnímu režimu, resp. požívá jinou míru právní ochrany. Ve zbytku lze

odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 64/2018-44. Zveřejňování údajů na stránkách Nejvyššího správního soudu nespadá do působnosti krajského soudu, tento se proto žádostí dále nezabýval.

V. Závěr a náklady řízení

54. Krajský soud uzavírá, že pro věc je klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen měřičem, který splňoval všechny zákonné požadavky, a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (viz rozsudek ze dne 24. 8. 2011, čj. 1 As 42/2011-115, bod 36). Tak tomu je i v nyní projednávané věci. Oznámení o přestupku a záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla, jakož i údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů účinně zpochybněn (rozsudek ze dne 14. 5. 2015, čj. 7 As 83/2015-56). Také v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, čj. 7 As 18/2011-54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy žalobce nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí.
55. Krajský soud přisvědčil žalovanému v tom, že zjištěný skutkový stav byl dostatečný a nevzbuzoval žádné důvodné pochybnosti. Na základě výše uvedeného krajský soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu ve výroku I. tohoto rozsudku zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
56. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 7. únor 2020

Za správnost vyhotovení: I. S.

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně